

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Σώλας !... Σώλας !... Θα μās ακούσουν !... Τρελλά ! Καζέ !
Νά ! κι' εγώ !...

Τὴν ψευτόθεο, τὴν ἔσφιγγε ὡς πὺν νὰ τῆς προξενῆ πόνον, τὴν ταμπούσε κι' ἔπειτα τὴ φιλοῦσε. Ἄμυνόταν ἐκεῖνη γενναῖα, τοῦθινε πίσω τὰ ἴδια καὶ τὸν κρατοῦσε γερά :

— Ἔτσι ἤθελα !... Ναί, σοῦφρυγα !... Ἄν σου κοτὰ, φύγε τώρα καὶ σὺ ! Φύγε ντέ !...

Με τὴν παιδιὰτικὴ αὐτὴ πάλῃ, — τόσο φυσικὰ προσποιημένη, πὺν θὰ τὴν ἐπαινοῦσε γι' ἀληθινὸ τσάκομα, — ἐκεῖνος τὴν ξεκοῦμπανε, τὴν ξεθλιάνωνε. Ἡ Δώρα, πὺν στὴν ἀρχὴ ἀντιστεκόταν λυπασμένα, — ὄχι ! ὄχι ! δὲ θέλω !... ἄσε με ! — στὸ τέλος τὸν βοήθουσε κιόλας.

Κι' ἤρθε στιγμὴ πὺν τὰ παιχίδια τέλειωσαν. Οἱ δύο ἀντίπαλοι, οἱ δύο ἐχθροὶ, ἀγκαλιάστηκαν μ' ἀγάπῃ, μὲ λατρεία. Ἔγιναν σοβαροὶ, πολὺ σοβαροὶ, ἀγέλαστοι καὶ ἀμίλητοι. Ἔνωσαν τὰ χεῖλη τους σ' ἓν ἀτέλειωτο φιλ' ἔνωσαν καὶ τὰ κορμιά τους σὲ μίαν ἀτέλειωτη περιπέτλη. Τὸ ἐγκλημα, τὸ ἀνοσιούγημα εἶχε ἀρξίσει. Κι' ἀλλοίμονο ! Θὰ τελείωνε σὲ λίγες στιγμὲς, ἀν ἄσφαρα δὲν συνέβαινε κάτι ἀπρόοπτο, ξαφνικὸ, φοβερό :

Ἀντίκρου ἀπὸ τὸ ντιβάνι ἐκεῖνο, στὸν πλαγινοῦ τοῖχο, ἀνάμεσα σ' ἄλλες, ἦταν κρεμασμένη καὶ μιά μεγάλη, χρωματιστὴ φωτογραφία τοῦ Νίκου. Ἡ Δώρα, καθὼς ἦταν πεσμένη, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸν τοῖχο ἐκεῖνο δὲν τὴν ἔβλεπε. Ὁ Τάκης ὅμως μιά στιγμὴ τὴν εἶδε !

Ἄχ, νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή ! Εἶχε ξεχάσει τὴν φωτογραφία ἐκεῖνη, ὅπως τὰ εἶχε ξεχάσει καὶ ὅλα. Καὶ καθὼς εἶδε νὰ τὸν ἀντικρούουν τὰ μάτια τοῦ ἀδελφροῦ του, — ἡμέρα μάτια, γλυκὰ, ἀνυπόπτα, γεμάτα ἐμπιστοσύνην — παρέλυσσε ὅλος.

Ἀδύνατο πιά ! Ἡ συναισθησιὴ εἶχε ξυπνήσει. Ἡ ἐπαφὴ τῆς Δώρας τοῦ ἔκανε φρέζην. Τὸ σῶμά της τὸν ἔκαιγε καθὼς τὰγγίζε, σὰ φωτιά. Κι' ἔξαφνα, φέρνοντας τὸ χεῖρ στὴν καρδιά του :

— Δώρα, ψιδύρισε, κάτι ἔπαθα... Δώρα, δὲν εἶμαι καλά !...

Τρομάζε κείνη, πετάχτηκε κι' ἄμα τὸν εἶδε ἔτσι χλωμό, ἔτσι κίτρινο, τὸ πιστέψε.

Θέ μου ! καμμιά συγκοπὴ ! Καμμιά κερανοβόλα γοῖπλη !...

— Τάκη !... Τάκη !...

Ἔτρεξε, τοῦ γέμισ' ἓνα ποτήρι νερὸ καὶ τοῦ τὸ φρεσε :

— Πιές !...

Ἄλλὰ ἐκεῖνος, πὺν εἶχε καθήσει στὸ ντιβάνι, ἄπλωσε τὰ χεῖρα του, σὰ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσει νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Δὲν θέλω τίποτα, τῆς εἶπε. Ἔξω τὸ ἔχω... Αὐτὸ μὲ πιάνει κάπου... κάπου. Καὶ τὸ γιαιρικὸ του τὸχω ἄπάνω. Πρέπει νὰ πάω νὰ τῶ... Εἶνε κάτι σάλας...

Ἡ Δώρα ἄρχισε νὰ ὀπτοπεύεται κάτι τι.

— Θὰ πᾶς ἄπάνω ; τοῦ εἶπε. Μὰ δὲν ἔχεις τίποτα !... Μιλεῖς, εἶσαι καλά... Πιές καὶ λίγο νερό...

Ἔκαμε νὰ τοῦ βάλῃ τὸ ποτήρι στὸ στόμα. Μὰ τὴν ἔσπρωξε :

— Ὁχι, ὄχι !... Πρέπει νὰ φύγῃ.

Ἡ Δώρα βεβαίωθηκε : Ἦταν παιχίδι, ἓνα παιχίδι ἐκδικητικὸ. Καμώθηκε τὸν ἄρρωστο γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ. Μὰ δὲν εἶχε τίποτα, αὐτὸ φαίνόταν.

Ἔγινε σκυλί.

— Τώρα δὲν σὲ κρατῶ, τοῦ φώναξε στὸ ξαναλέω ὅμως : ἄν σου κοτὰ, φύγε !... Φύγε ντέ ! Καὶ θὰ ἴδῃς !

Καὶ κρατῶντας ἀκόμα μὲ τὸνα χεῖρ τὸ ποτήρι, μὲ τᾶλλο τοῦδεχτε τὴν πόρτα.

Ὁ Τάκης ὅμως σηκώθηκε.

— Θὰ φύγω, εἶπε. Δὲν μπορῶ !

— Καλὰ ! ἔκαμῃ ἡ Δώρα.

Κι' ἀφίροντας τὸ ποτήρι, σταύρωσε τὰ χεῖρα καὶ καρφώθηκε ὀρθῇ, σκοτεινῇ, ἀνιγματοεικῇ, στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ.

Ἦταν φοβερὴ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μὲ τὴ σιωπὴ της καὶ μὲ τὰ γουρλωμένα, τ' ἄγρια μάτια της πὺν πετοῦσαν σπίθες. Μὰ ὁ Τάκης τὴν ἀφήρησε.

Πῆγε ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοῖξε καί, δείχνοντας στὸν τοῖχο τὴν φωτογραφία τοῦ Νίκου, βγήκε χωρὶς νὰ προσφέρῃ ἄλλη λέξη.

Ἡ Δώρα ἀπόμεινε τὴν ἴδια θέσση ἀκίνητη.

Θάλαγος πᾶς ἀναμετροῦσε ἀκόμα τὸ πάθημά της ἢ πᾶς δὲν ἔξερε τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάμῃ.

Πᾶς τὴν κατάφερε, πᾶς τὴν περίπλεξε, πᾶς τὴν ξεγέλασε. Γιὰ

νὰ τὴν ἐκδικηθῆ τὸ παλιόπαιδο, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πᾶς κι' αὐτὸς εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὴν ἀφήνῃ τὴν τελευταία στιγμὴ... Γιατί ἡ Δώρα δὲν εἶχε καταλάβει καθόλου τί τοῦ εἶχε συμβῆ ἀληθινὰ τοῦ δυστυχισμένου. Εἶχε παρεξηγήσει καὶ τὸ δειξιμο ἐκεῖνο τῆς φωτογραφίας στὸ τέλος. Τὸ πήρε γιὰ κοροϊδευτικὸ. Ἐνόμισε πᾶς μ' αὐτὸ τῆς ἔλεγε : « Νὰ ὁ ἄντρας σου ! Ἐμένα νὰ μὲ ξεφορτώνεσαι ! »

Καὶ τώρα ; τί ἔπρεπε νὰ τοῦ κάμῃ, τοῦ παλιόπαιδου ; Ποιὰ θάταν ἡ ἀντεκδίκησός της ; Ἔτσι θὰ τὸν ἀφινε, νικητὴ, θριαμβευτὴ, νὰ τῆς δείχνῃ σιωπηλὰ τὴν φωτογραφία τοῦ ἀντρός της, τὸν ἄντρα της τὸν ἴδιο, καὶ νὰ τῆς θυμῆ γιὰ πάντα τὴν πῶ ταπεινωτικὴ, τὴν πῶ ἐξευτελιστικὴ γιὰ μιά γυναῖκα στιγμὴ ; Θάταν ἀνυπόφορο ! Θὰ τὴν ἔφερνε στὴν παραφορὰ !

Αὐτὰ ἀναμέτρωσε, αὐτὰ συλλογίστηκε ἡ Δώρα... Κι' ἄσφαρα, ὅπως ἦταν ἀκόμα ἀνάστατη, ξεχτενισμένη, ξεκομπωμένη, ἔτρεξε στὸ τραπέζακι της, ἔψαξε νευρικὰ, βρῆκε μιά κόλλα χαρτί, κάθησε κι' ἔγραψε βιαστικὰ :

« Νὰ φύγῃς ! Σοῦ δίνω καιρὸ μιά ἐβδομάδα. Ἄν ὡς σήμερα ὀτῶ εἶσαι ἀκόμα στὰς Ἀθήνας, θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλο τοῦ Νίκου. Κι' ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. »

Ἐκλείσε αὐτὸ τὸν κερανοῦ σ' ἓνα φάκελλο, σιάχτηκε λίγο καὶ χτύπησε ἓνα κουδοῖνι.

Ἡ καμαριέρα μῆξε.

— Νὰ πᾶς ἄπάνω, νὰ δώσης αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ κ. Τάκη. Ἄν ἔχῃ βγῆ ἔξω, νὰ μὲ τοῦ φέρῃ πίσω.

Γρήγορα !

Σὲ λίγες στιγμὲς, ἡ καμαριέρα γύρισε.

— Τοῦ τῶδωσες ;

— Στὰ χεῖρα τὸν κυρία.

— Ἦταν στὴν καμάρὰ του ;

— Δὲν ἔξω... Ἄμα τὸν ζήτησα, ἤρθε ὁ ἴδιος στὸ κεραλόσαλο.

— Καλὰ. Βοήθησέ με τώρα νὰ ντυθῶ. Εἶμαι γιὰ ἔξω.

— Ἄ ! καὶ τὰ σχέδια ;

— Δὲν μπορῶ τώρα... Τὸ βράδι.

Θάσκαζε ἡ Δώρα ἀν δὲν ἔδοκίμασε, νὰ πᾶρῃ ἀέρα τὸ σπίτι δὲν τὴν χωροῦσε. Καὶ μετὰ μισὴ ὥρα, ἔπαιρνε ἄσκοπα τοὺς δρομοὺς, ὄραϊα, κομψὴ καὶ λουσατὴ ὅπως πάντα, μὰ λίγο χλωμῇ, ἀγριωμένη καὶ σάν ἀφηρημένη. Κανένα δὲν ἐγύριζε νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ κείνους πὺν τὴν ἔβλεπαν νὰ περῶν νὰ θάμιασῶ καὶ μὲ πόθο. Ἀπόφευγε νὰ χαιρετᾷ καὶ τοὺς γνωστούς.

Κι' ἀφοῦ πλανήθηκε ἔτσι κάμποσο χωρὶς νὰ ἔξῃ πὺν πάει, γύρισε ἀπότομα καὶ τράβηξε ἴσα γιὰ τὸ πατρικὸ της. Εἶχε συνέλθει. Ἡ μητέρα της δὲν θὰ καταλάβαινε τί νῆλα εἶχε πάθει πρὸ ὀλίγου...

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἦταν ὅλος διόλου περιττὸ : Τὸ πρῶτο πὺν εἶχε συλλογισθῆ κι' ὁ Τάκης, ἄμα ἀνέβηκε καὶ κλείστηκε στὴν καμάρὰ του, ἦταν πᾶς ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Δὲν εἶχε ἄλλο ! Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσῃ μὲ τὸν ἀδελφὸ του, ὄχι πιά στὸ ἴδιο σπίτι, ἢ στὴν ἴδια γειτονία, ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια πόλῃ. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ μακριὰ. Ἀλλοιῶτικα ἦταν χαμένος.

Ἄγαποσε παράφορα τὴ Δώρα. Καὶ καταλάβαινε πᾶς ἢ θὰ βασανίζοταν αἰώνια μὲ τὸ πόθο, ἢ ἂν κατάφερε ποτε νὰ ψηφίσῃ νὰ πάντα καὶ νὰ τὴν ἰκανοποιήσῃ, θὰ γινόταν κάτι περισσότερο ἀπὸ δυστυχισμένος, — θὰ γινόταν ἓνας ἀνθρώπος τραγικός. Θὰ πληρωνε ἴσως καὶ μὲ τὴ ζωὴ του τὴν εὐτυχία μῆς στιγμῆς.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ἔπρεπε νὰ ξεχάσῃ τὴν Δώρα. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Δὲν εἶχε ἄλλο.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺν τὸ συλλογίζοταν. Ἐκεῖνη ἡ ἴδια τοῦ εἶχε βάλει τὴν ἰδέα, κάποτε πὺν τοῦ-εἶχε πεῖ :

« Θάλλάξῃς σπίτι, γειτονία, πόλῃ... » Καὶ τότε ὁ Τάκης εἶχε θυμῆ τὸ Νάσο. Ἦταν στενὸς τὸν φίλος, δικηγόρος κι' αὐτὸς πὺν μὲλις ἔδωσε τίς πρακτικὲς τοῦ ἔξεταστικῆς ἔργου γιὰ τὴν Αἴγυπτο. « Ἐκεῖ θὰ πάω κι' ἐγώ, εἶχε πεῖ μὲ τὸ νοῦ του, νὰ βῶ τὸ Νάσο. Ἀπὸ τότε, πολλὲς φορὲς τὸ ξανασυλλογίστηκε. Κι' ἡ Δώρα νὰ μὴν ἦταν στὴν μέση, πάλι θάθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχῃ τὴν Αἴγυπτο, νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ ἓνα καλύτερο μέλλο, νὰ δημιουργήσῃ μιά ζωὴ ἀνώτερη ἴσως ἀπ' αὐτὴν πὺν θὰ μπορούσε νάχῃ στὴν Ἑλλάδα. Τὸ συλλογίστηκε καὶ τώρα. Κι' ἀποφάσισε. Μὰ ὄχι πιά γιὰ τύχῃ, ὄχι γιὰ μέλλον. Τὸ λιγώτερο πὺν τὸν ἐνοιαζε ἦταν τώρα αὐτὸ. Τὸ κύριο, τὸ μόνο, ἦταν νὰπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ Δώρα γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ καὶ νὰ ζήσῃ.

Σὲ μιά ἐβδομάδα ; Ναί, σὲ μιά ἐβδομάδα ! Μακαρία νὰ μπορούσε καὶ γρηγορώτερα...

Εὐτυχῶς οἱ προθεσιμῆς εἶχαν περάσει καὶ σὲ λίγες μέρες πῆρε τὴν ἀδεία του. Εἶχε γράμει καὶ τὸ Νάσου νὰ τὸν περῶνῃ, εἶχε βγάλει καὶ τὸ διαβατήριόν του, πὺν τότε ἀκόμα δὲν εἶχε καμμιά

Ἄγκαλιάστηκαν μ' ἀγάπῃ, μὲ λατρεία.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΧΡΟΝΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ;

'Απ' τήν ἐποχή τῶν Φαραῶ. Ὅτι Αἰγύπτιοι χρησιμοποιοῦσαν τὰ κουδούνια καί τίς καμπάνες γιά ν' ἀναγγέλλουν τήν ἑναρξή τῶν ἑορτῶν τοῦ Ὁσιρίδου.

Κι' οἱ Κινεζοὶ μεταχειρίζονταν τίς καμπάνες πρὸ 2601 χρόνων π. χ. Ὁ 'Ααρὼν εἶχε κρεμασμένα ἀπ' τὸ ἄρχειρατικὸ του ἔνδυμα 360 κουδούνια, ὅσες μέρες δηλαδή ἔχει ὁ χρόνος.

Οἱ καμπάνες πρωτοφάνηκαν στὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία τὸν καιρὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κατ' ἀρχὰς οἱ κώδωνες αὐτοὶ τῶν ἐκκλησιῶν ὠνομάζοντο «Νόλας» πέρνοντας τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπ' τὸν Ἐπίσκοπο Παυλῖνο τοῦ Νόλας, μὰ ὕστερα ἄλλαξαν ὄνομα καὶ ὠνομάσθησαν «Καμπάνες» εἰπεὶ κατεσκευάζοντο ἀπὸ χαλκὸ τῆς Καμπανίας.

Γιά πρώτη φορὰ πού οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ προσεκλήθησαν στίς ἐκκλησίες ἀπ' τὸν ἦχο τῆς καμπάνας, ἦταν κατὰ τὸ ἔτος 605 μ. χ. στὴ Ρώμῃ. Στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα οἱ κωμικές κτυποῦσαν κάθε φορὰ πού πέλθαινε ἕνας χριστιανός. Οἱ μεγαλύτερες καμπάνες εἶνε τῶν Ρωσικῶν ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας οἱ καμπάνες στὴν Ἑλλάδα εἶχαν ἀντινασταταθεῖ μετὰ τὰ σήμαντρα. Στὴ Γαλλία κατόπιν ψηφισματος τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἡ καμπάνη καταργήθηκε καὶ ἔγιναν τηλεβόλα.

ΠΟΣΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Ἡ ταχύτης τῆς ἀναγνώσεως, κατὰ τὸν ἀμερικανὸν ἰατροφιλόσοφον Μπρουν, ποικίλλει ἀνάλογα μετὰ τὴ γλώσσα, μετὰ τὸ θέμα καὶ μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού ἔχει τὸ ἀναγινωσκόμενο βιβλίον. Ὁ κήριος Μπρουν ὑπολογίζει ὅτι τὸ ἀνάτατο ὄριο ταχύτητος στὸ διάβασμα, εἶνε 400 λέξεων, σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Τὰ παιδιὰ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 12 ἐτῶν μποροῦν νὰ διαβάσουν καὶ γρηγορότερα, γιὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν αὐτῶν, εἶνε ἐπιπολαίη καὶ γίνεται πάντοτε μετὰ παραίτησιν λέξεων καὶ μετὰ ἀκρωτηριασμὸ διαφόρων φράσεων.

δυσκολία : Ἐφρευγε κανεὶς ὅταν ἤθελε, πήγαινε ὅπου ἤθελε καὶ γύριζε ὅταν ἤθελε... Ἀφοῦ τὰ ἔτοιμασε ὅλα, ὁ Τάκης εἶπε τὴν ἀπόφασίν του στὴν οἰκογένειαν :

- Τὸ Σάββατο φεύγω !
- Μὰ ἔτσι ξαφνικά, καϊμένε ; παραξευνέθηκε ὁ Νάσος.
- Πρέπει νὰ προφτάσω, ἴσως μὴ θέσῃ πού μου γράφει ὁ Νάσος, στὰ Μικτὰ Δικαστήρια...

Ἦταν ψέμα βέβαια. Μ' ἀφότου εἶχε φύγει ὁ Νάσος, πολλὲς φορὲς εἶχε γίνει λόγος στὸ σπίτι μετὰ τὰ Δικαστήρια αὐτὰ τῆς Αἰγύπτου, - ὄνειρο καταφνής πολλῶν νέων δικηγόρων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, - κι, οἱ συγγενεὶς εἶχαν τὴν ἰδέα πὺς κι ὁ Τάκης θὰ μποροῦσε κάποτε νὰ ἐπιδώσῃ μὴ καλὴ θέσιν ἐκεῖ. Ὁ Νάσος τοῦ ἀνοίγει τὸ δρόμο. Ἐτσι κανένας δὲν κατάλαβε τὸ λόγο ἐκείνης τῆς βίας καὶ τὸ ψέμα πού πλάσθηκε γιὰ νὰ τὴ δικαιολογήσῃ. Ἄν ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῶν ! Κι' ἀρῆσαν τὸν Τάκη νὰ φύγῃ κ' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὅπου τὸν εἶχαν ἀρῆσει τότε νὰ φύγῃ κ' ἀπὸ τὸ σπίτι.

- Τὸ Σάββατο λοιπὸν ;... Ἐ, ἀφοῦ εἰς' ἔτοιμος κ' ἀφοῦ εἶνε τὴσ ἀνάγκη...

Ἡ Δώρα νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια τὸξε κάπως μετανοήσῃ. Ὅχι βέβαια πὺς ἀγαποῦσε ἀκόμα κ' ἤθελε κοντὰ τὸν Τάκη. Ἀπεναντίας, μετὰ τὴν ἐπιβολὴν πού τῆς ἔπαιε, τὸν εἶχε συλαβῆ, τὸν εἶχε μισήσει, δὲν ἤθελε οὐτὶ νὰ τὸν βλέπῃ, οὐτὶ νὰ τὸν θυμάται. Ἀλλὰ ὁ μεγάλος θυμὸς τῆς εἶχε περάσει. Κι' εὐρισκε πὺς ἦταν σκληρὴ ἡ τιμωρία πού τὸν εἶχ' ἐπιβάλει. Ἐπὶ τέλους φοβόταν ἡ τὰ ἐπακόλουθα, χωρὶς νὰ ξέρῃ κ' αὐτὴ τί μποροῦσε νάταν. Καὶ τῆς ἔρχονταν νὰ τοῦ πεῖ, νὰ τοῦ ξαναγράψῃ : »Μεῖνε. Δὲν θὰ πῶ τί ποτὰ τοῦ Νίκου, φτάνει νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ στὰ-μάτια μου... Μὰ ὅταν ἀκούσε κ' αὐτὴ γιὰ τὰ Μικτὰ Δικαστήρια, πού τῆξε ξανακούσει, μπροστὴ νὰ μὴν πιστεψῆ ὅλους διόλου τὸ ψέμα, συλλογιστικῆς ὅμως πὺς, ἀν πήγαινε στὴν Αἴγυπτο ὁ νέος δικηγόρος, μποροῦσε πραγματικῶς ν' ἀποκατασταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ καλύτερα παρ' ἂν ἔμεινε στὴν Ἀθήνα. Διὲν ἐπῆγαινε τίποτα, ἀν θάφευγε κάπως βασικά. Ἐτσι βρῆκε πάλι τὴν τιμωρία μικρὴ. Καὶ δὲν τοῦ εἶπε δὲν τοῦ ξαναγράψῃ τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Μία μικροσκοπικὴ σιλουέττα τὴν ὁποία διακρίνει ἔμφυτος χάρις. Τὸ πρόσωπό τῆς σὰν φιλιτινιόμο ἀνεδείχθη ἔτι περισσότερον τώρα πού ἀπεχωρίσθη τῆς χρυσεῆς κόμης τῆς καὶ ἔχει κόψη τὰ μαλλιά τῆς κατ' ἀριστοτεχνικὸν τρόπον. Πάντοτε συμπαθέστατα ντυμένη, διότι ἡ τουαλέττες τῆς εἶνε ἐκτάκτως σικ καὶ πολὺ ἀπλές. Αἱ ἐμφανίσεις σὲ κοσμικὰ κέντρα εἶνε πολὺ σπάνια, ἀντιθέτως θεάται πολὺ συχνὰ σὲ παραστάσεις ξένων θιάσων καὶ σὲ συναυλίες. Σχετίζεται μετὰ ὀριζόμενον φιλικὸν κύκλον ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ζῇ καὶ συμπεριφέρεται ἔχει ὑποκινήσῃ τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ θαυμασμόν. Τὸ ὕψος τῆς κάπως ψυχρὸν, ὅταν ὅμως μειδιᾷ, μειδιᾷ κατὰ τρόπον πολὺ πιεζάντικο καὶ αὐτὸ τῆς ἀποδίδει χάριν καὶ συμπαθητικὸτητα. Ἀνήκει εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀθηναϊκὴν τάξιν καὶ εἰς ἀρχοντικὴν οἰκογένειαν, ὅταν δὲ τὴν συνοδεύῃ ὁ νεαρὸτάτος υἱὸς τῆς, δίδει ἐντύπωσιν ἀδελφοῦ τῆς.

Ἡ Μονταῖν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ παραστάσεις τῆς κ. Σεργίν ἀπετέλεσαν ἐξαιρετικὸν κοσμικὸν γεγονός, ἡ πλατεία καὶ τὰ θεαρεῖα παρουσίαζαν ὄρατοισιν θέματα ὑπὸ ἔποχην καιλαίσθητον τουαλετῶν, βαρυτίμων μαντῶν, καὶ χρυσοποικιλίων σορτῶν γαρυγρισμένων μετὰ γούνης.

- Ἀλλὰ ὅπως πάντοτε ὁ συντονισμὸς τῶν ἀρμονικῶν βραδυνῶν τουαλετῶν διεκόπητο ἀπὸ κάτι ἀγαρῆματα ταγιέρ καὶ φορέματα σπορ, καὶ κάτι καπέλλα καστόρινα κλὸς πού ἀπέκρυπταν τέλεια τὴν θέαν τῶν φερουσῶν αὐτῶν.

- Ἰδιαιτέρως ὄραται ἐμφανίσεις εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις—διότι ὡς ἐπὶ τῶ πλείστον τὸ αὐτὸ κοινὸν χειροκρότησιν τὴν κ. Σεργίν—ἦσαν κ. Σ. Βαλαωρίτη τουαλέττα ξανθόχρυσον καὶ σορτῶν μπροστῆ χρυσεῖ, γαρυγρισμένη μετὰ γούνα στὴν αὐτὴν ἀπόχρυσον καὶ ἕνα πελοῦδιον χρυσάνθεμον κίτρινον κ. Οἰκογενίη μαῦρη βελουδινὴ τουαλέττα, μαῦρο βεῦλινο τυριμάν καὶ ἐσάρτα ἀπὸ ἀληθινὴν γούνα ἀρζάν, κ. Μαλαμίδη φόρεμα καὶ καπέλλο σὲ ἀπόχρυσον κοκκινῆ—ταγκό, κ. Ἀρβανίτου τουαλέττα ἐξομῶν, καὶ καπέλλο βελουδῖνο σὲ χροῖμα ροῦ—φουξίας, κ. Καίτη Παγκάλου μαῦρο ντεκολτέ καὶ βελουδῖνο μπρεξὶ εἰδος ἀφρικανικόν, δις Σ. Καμπάνη κομψότατον καὶ κομψὸν σύνολον, ἀποτελούμενον ἀπὸ φόρεμα μουσελίνα ἐμπριμέ, μαῦρο μαντῶ, καὶ καπέλλο μαῦρο, κ. Αρσουλία φόρεμα μαῦρο γαρυγρισμένον μετὰ ροῦ καὶ χρυσοῦ, ἡ αὐτὴ γαρυγριστὸν ἐπαλαμυρμένο καὶ στὸ μαῦρο βελουδῖνο καπέλλο τῆς, δις Φιλικὸν πράσινον ζορζέτ καὶ «σορτῶ» ἀπὸ βελουδο σιφῶν μορνοτρε, κ. Στ. Φωτιάδῃ κομψότατον σύνολον κόκκινον, κ. Κουντουριώτῃ—τὸ γένος Καλλέργη—καιλαίσθητον μαῦρο σύνολον, δις Ν. Νικολαΐδῃ θαυμασία τουαλέττα σιφῶν ροῦ φουξίας ἐν συνδυασμῷ βελουδοῦ, καὶ σορτῶ βελουδινὴ ὁμοίχρωμῃ περιτριγυρισμένη μετὰ στενὴ μάντα ἀπὸ γούνα μπέξ.

- Προηδὲς ἐγκανιεύσθη καὶ τὸ πρῶτον ντε-τασάν στὸ Ρωσικὸ ρεστωρῶν πολλὰ κομψὰ ζεύγη χορεύον ἐκεῖ τ' ἀπογεύματα ὑπὸ τοῦς ἡγους ζωηροτάτης ὀρχήστρας καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μάλ-Κίρφο. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπικρατεῖ ντύσιμο ἀπλὸ καὶ κομψὸ. Ἀπογευματινὸν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην τὸ ρεζὸ τῆς κομψότητος ἐκ τῶν παρευρεθεισῶν ἀνῆκεν σὲ νεαρὰν κυρία ἡ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων ὅπου παρέμεινε ἐπὶ 6 ἔτη φέρουσα γαρυγρισμένην τουαλέττα ἀπὸ ντὰ—ντε—σοῦ σὲ χροῖμα βιολεῖ—βυσσινί σὲ κομψὴ ἐξαιρετικῇ, καὶ καπέλλο πολὺ εὐμορφὸ ἀπὸ βελουδο καὶ καστόρι στὸν ἴδιον τόνο.

- Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὸ πρῶτον ντε—τασάν ὑπὸ τύπον παθήματα χορῶ παρὰ τῶ κ. καὶ τῆ κ. Ν. Νικολαΐδῃ. Τὸ κομψότατον ἀπαρτεμένον μετὰ τὸν καιλαίσθητον διάκοσμον τῶν αἰθουσῶν, ἀποτελοῦσε ἕνα πλάσιον μονόδον στίς κομψὲς κεκλημένες, μετὰ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνοντο καὶ ἡ δις Ἐση Χαρισιάδῃ, φόρεμα ἀπὸ σιφῶν μπλέ ζαφειριστῶν, γιανκᾶς κλειστός μετὰ βιέξ—ὄρ λαμῆ, ζώνη καὶ κομψιὰ στὸν ἴδιον τόνο, δις Ν. Νικολαΐδῃ κρέπ σατέν μαῦρο, εἰδος μπλουζᾶς—πλάστρον ροῦ κεντημένο ἀρζάν, δις Τσακισιάνου ἐκ Ρουμανίας, κρέπ—ντε—σιν γαρί ἀρζάν ἐν συνδυασμῷ, κρέπ σατέν ὁμοίχρωμον. δις Ἐμπεδοκλῆ, τουαλέττα μπροστῶ. δις Παπαδοπούλου, γαρί μπλέ τζαμπέ βελουδῖνον καὶ φούστα κρέμ—ντε—σιν γαρυγρισμένη μετὰ βελουδο. κ. Πετριδῇ ἐκτάκτως σικ σύνολον πράσινο.

Ἡ κοῦρσες τῆς παρελθούσης Κυριακῆς λίαν πολὺκόσμος πολὺς κόσμος καὶ μερικὲς σιλουέττες πού διεκρίνοντο διὰ τὴν χάριν τῶν : Κα Ἀθανασιάδῃ, φόρεμα καὶ καπέλλο—ρομπὴ βιολεῖ εἰδος τζαμπέ τζωρζέ καὶ κασά, μαντῶ κασά στὸν ἴδιον τόνο. Κα Κόντογλου ἐκ Κων/πόλεως, θαυμασία τουαλέττα μπέξ, μαντῶ μπέξ περιτριγυρισμένον ὅλον μετὰ γούνα μπέξ μπουτονιέρα γαρυγαλλί βυσσινί τασάν βυσσινιά λουστρίνι.

Ἡ Μονταῖν

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ 7ον φύλλον τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 6 Νοεμβρίου. Ἀφθονία ἐκλεκτῆς ἴλης καὶ θαυμασιῶν εἰκόπων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιεχομένων του εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς : Ἡ «ἱστορία τῆς ἠθοποιοῦ Πόλας Νέγκρι», «ἡ Πεταλοῦδα τῆς Τρελλῆς» διήγημα τοῦ Ροσσὺ, «Ἡ μὴ φωτογραφία» ἀμερικανικὴ ἀκτουαλλιτέ, «Οἱ Κορίτσες πού γίνονται πρωταγωνίστριες», Τὰ «Μυστικὰ τοῦ Κινηματογράφου», Ὁ «Χήρος» διήγημα τοῦ Ἰμάν, ὁ «Πιρετι» παιδικὸ διήγημα, «Πὺς ἄρχισαν τὸ στάδιό τους οἱ μεγάλοι ἠθοποιοί», «Μία φυλὴ ἀγρία πού ἐκλείπει», «Τὸ Θεωρητικὸν Δολλῆριο», «Ἐνας ἄνδρας πού ἔζησε ὡς γυναίκα», «Πὺς εἶνε ὁ δολοφόνος;» γερμανικὸ διήγημα, «Οἱ ἄνθρωποι πὺς προλέγουν τὸ μέλλον», «Τὰ μυστήρια τοῦ πνευματικοῦ», «Τὸ Γουρῶνι τοῦ Παπᾶ» γερμανικὸ παραμῦθον, ἡ «ἱστορία τῆς Ἐλεονώρας Ντοῦξε», κλπ. κλπ. Κάθε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω θέματα εἶνε πλουσιώτατα εἰκονογραφημένο. Ἐκτὸς αὐτῶν δημοσιεύονται πολλὰ μικρὰ διηγήματα, παραμῦθια, ἀνέκδοτα, ἀστεία, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, γελοιογραφίαι κλπ.